

Udvalgets Mindretal (Gad) kan ikke slutte sig til Flertallets Opfattelse af Betydningen af Udtrykket „fængsles“ i Grundlovens § 57 og det herpaa grundede Forslag til Beslutning af Folkethinget. Mindretallet formener nemlig, at naar der i en Lovtext findes Ordet „fængsles“, og dette bitterlig i Lovgivningen snart bruges om Varetægtsfængsel alene, snart om Straffefængsel, snart endelig om begge Arter af Fængsel, saa gives der ikke noget, som man paa Forhaand kan betegne som den bogstavelige Betydning af Ordet „fængsles“, men det er til den rette Forstaaelse af Ordets Betydning paa det givne Sted, her altsaa Grundlovens § 57, 1ste Punktum, nødvendigt nærmere at undersøge:

- 1) selve Texten med sin Ordstilling, der lyder saaledes: „Saalænge Rigsdagen er samlet, kan ingen Rigsdagsmand uden Samtykke af det Thing, hvortil han hører, heftes for Gjæld, ei heller fængsles eller tiltales, medmindre han er greben paa fersk Gjærning“,
- 2) det Diemed, som fornuftmæssig kan antages at have fremkaldt den givne Affattelse af Texten, samt
- 3) de Dplysninger om Lovforstriftens Tilblivelse, som maatte foreligge i Forhandlingerne over Sagen forinden dens Vedtagelse.

Mindretallet kan nu ikke se rettere, end at en Undersøgelse af disse 3 eneste virkelige Bevismidler fører for hver enkelt's Vedkommende til samme Resultat, nemlig at Udtrykket „fængsles“ i Grundlovens § 57. maa erkjendes at være brugt alene i Betydningen af at indfættes i Varetægtsfængsel, i fuld Overensstemmelse med den fra alle Sider antagne Forstaaelse af „fængsles“ i den efterfølgende § 80, 2det Punktum. Ordstillingen i § 57 „fængsles eller tiltales“ (altsaa „tiltales“ efter „fængsles“) er fuldstændig korrekt, og den indskrænkende Tilfætning „medmindre han er greben paa fersk Gjærning“ giver god Mening; saalænge Taler kun er om Varetægtsfængsel; men Forholdet bliver et helt andet, saasnart der tænkes paa Straffefængsel som Følge af forudgaaende Tiltale og Dom, Ordstillingen bliver da aabenbart forkert, og den indskrænkende Tilfætning bliver meningsløs. — Der skjønnes ligeledes at være god Grund til at antage, at Grundlovens Givere ved den vedtagne Bestemmelse have tilfattet at tilvejebringe et Værn for Rigsdagen og dens Medlemmer imod, at en Forfølgelse fra Regjeringens Side af oppositionelt findende Rigsdagsmænd kunde foranledige, at disse henfættes i Varetægtsfængsel paa en muligvis falsk Anklage eller paa Formodningen om Skyld for en Lovovertrædelse, for hvilke de Paa-gjældende maatte kun blive idømte Bøde, eller som de maatte aldeles ikke have begaaet, saa at Sagen maa ende med Frifindelse. Der skal derimod ganske særegne Bewiser til for at kunne antage, at man ogsaa har villet dække en Rigsdagsmand, som ikke alene bitterlig har begaaet en større Lovovertrædelse, men tillige for denne Lovmæssig er bleven tiltalt og af de af Regjeringen uafhængige Domstole, i dette Tilfælde endog Landets højeste Domstol, er itjendt Fængselsstraf. For ikke at tale om, at Tilfældet „medmindre han er greben paa fersk Gjærning“ direkte gaar imod en saadan Forudsætning, saa vidner indirekte derimod, at det ikke ret vel er tænkeligt, at man vilde give en Rigsdagsmand — uden at udtrykke det klart — et for den almindelige Retsskjæbelse saa stridende og fra sædvanlig Lov og Ret saa afvigende Privilegium, som det maa siges at være, at Noget er berettiget til, om end kun for et kortere eller længere Tidrum, at gaa fri for Straf, efter at hans Lovovertrædelse er bevist, og uigenkaldelig Dom er falden. Der maatte for Antagelsen af noget saa Ubørligt dog i det Mindste kunne paavises bestemte Udtalelser i den Retning fra Forhandlingerne i den grundlovgivende Rigsdag, men de saa Udtalelser, som fandt Sted der med Hensyn til Affattelsen af Grundlovens § 57, hvide intet Holdpunkt i